

— Bizonyára — helyesel buzgón. — Egyébként őszintén szurkolok ne-ki... Tulajdonképpen...

A többit már nem hallom, csupán Klára megkönnyebbült sóhajára érzek föl még egyszer.

Dehogy az évek számítanak, dehogy. Az idő, az én időm ezerszer áldott televény. Nem vagyok már ifjú, de még fiatal. Beérkezett, irigyelt..., csak éppen máshonnan bújtam elő, mint ti ketten.

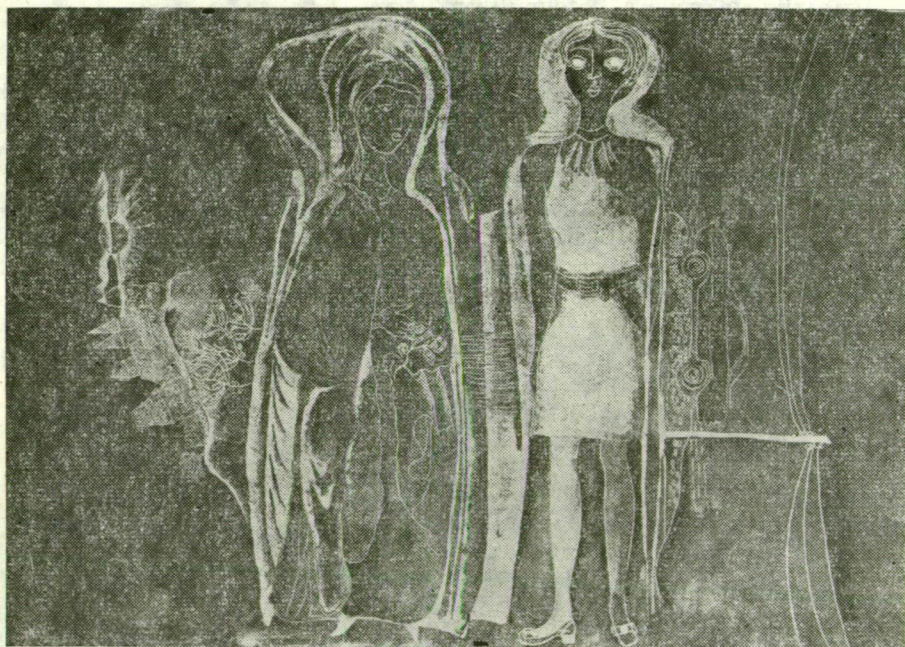
Holnap szemügyre veszitek a falut, a düledező, lebontásra váró cseléd-sort..., mert amint a csomagból előkerült, fölfújható gumimatracok hírül adták egyetlen szó nélkül: te is maradsz, kisfiú.

Maradtok, ideálltok a hátam mögé, s próbáltok ellesni amit s amennyit csak lehet. Nem sokat lehet pedig — fáradt vagyok. Nagyokat pihenek majd és nagyokat beszélgetek. Végigügetem a partot, fölfedezem a régi pajtásokat..., figurákat gyűjtök, emlékeket, hangulatot. Nyersanyagot, amely ilyen állapotban másnak a világon semmit nem mond. Nekem talán..., ha nagyon odafigyelek. Megpróbálom. Mindenesetre megpróbálom.

Este? Helyes. Este kiúszhattok a szigetre. Nem, én alig ismerem. A távolságot se tudom fölbecsülni, jól úszok, nem méricskéltem soha: nekivágtam. Köszönöm, de ma nem tartok veletek. Nem, ma igazán nem. Inkább sétálok egyet a parton, mint az öreg Bévárdi szokott, a csillagvizsgáló Bévárdi.

Mert ha jól megfontolom, ideje lenne végre komolyan, minden lehetséges mozgást, hullást, a belátható pályák mikéntjét is mérlegre téve, ideje lenne megismerkednem a képzőművészet különböző ágazatain kívül mással is.

Például a csillagokkal.

KOPACZ MÁRIA: ERZSÉBETEK